

Elégia

Urbán János

*Kihült emberi lábnyomok
rejtélyét szemembe
sodorja a tavaszi por,
a száguldó futóhomok,
a súlytalan föld
milliom szemcséjével
lerakódik szívemre,
észrevétlen rakódnak
tömör építmények,
olyanok, mint kőpalotán
csöppnyi fecskéfészkek,
árvák, vésről álmodók,
mint pusztán a sok
sárból épült, esőmosott,
didergő, néma romok.*

*Világot építenek
szívemben az elfelejtett,
kihült emberi lábnyomok,
halott költők üzenete,
nehéz ízű énekek,
gyökér eprek, akácok
kötik az épülő bánatot.*

*Ó, elfedő enyészet,
lassan milliomosod leszek...
A megesett lányok
bánatosó könnye
mint kristálytisza
patakgyöngy, ritka kincs,
hozzám futnak a völgybe;*

s tehetetlen karjaim
mindig szembeúsznak
a zuhogó, sodró árral,
mégsem lehettem soha
biztató remény, öröm
a lányanyák sikolyában.

Lassan milliomos leszek...
Kincstáram teli van
avult kincsek hült helyével,
de még ott ragyog
vaspántos ajtók mögött
némán a vakreményem,
s hogy ne fakuljon meg
a gyanú ferde szemében,
az idő perzselő tüztől
uzsorásként féltem.

Lassan, magányos csöndben,
a gazdag világ apró gondjainak
árva milliomosa lettem;
enyém a párás teknők
mögötti arcok sorvadt,
hétvégi mosolya,
a szikes, tüzes partok
tikkadt szomjúsága,
a visszacsengő hangok
vádoló küldetése,
a deres reggelek örök
kanász didergése,
az izmos, olajos testek
izzadságának csillogása,
a koldustenyeret simító
álmatlan üresség...
s őrzöm a gép betűjében
rejlő szavak némán
lázító, buzdító ütemét,
ó, mi lenne velem — veletek —,
ha egy tavaszi napon
tőlem mindezt elvennék?

Gazdagabb lenne a világ?
Vagy talán szegényebb?
Mindig voltak és lesznek
cifratollú duhaj legények,
kik kacagva perzselik fel
tájunkon a legszebb emlékeket,
aztán örökre tovatűnnek,
s jaj azoknak, akik maradnak
kalász, méz, sóhaj pergetésre,
vagy névtelen fűbeharapnak,
nem álmodnak: „még élhetnék”,
olyan gazdagok, mint én,
mint pusztán a nincstelenség,
mint dög-hal a tó vizén,
mint árva az anyja emlékéen,
míg élnek a koldusálmok
tavaszt ígérő üzenetén.

Rakjátok egybe a mozaikokat,
nézzétek meg, mekkora
nagydarab élet rakódott le
a kihült lábnyomokban,

a bánatok gyökerében,
miért köszön esténként
a holnap rózsás reménnyel
csóknak, álomnak, szeretetnek;
ki mérné meg nélkületek,
s ki értené meg magányos
titkát az emberi végtelenségnek,
ha nem hagyjátok meg
legszebb kincsét,
— tudatos hitét — a költőnek.

